

Sváteční slovo ke svatodušním svátkům

natáčeli jsme nedávno pro ČT v dejvickém kostele a využil jsem tak nabídnutou příležitost pro „popularizaci“ našich vitráží. Svátky, které budeme v květnu slavit, zmiňují jako doprovodnou kulisu vítr. Je to pozoruhodný přírodní jev, který člověku pomáhá, osvěžuje ho, ale také ničí a boří.

V bibli je o větru často řeč, ten „svatodušní“ doprovází proměnu lidského srdce. Stalo se to po Velikonocích v Jeruzalémě, Kristovi učedníci rozmýšleli, co dál. Jejich učitel a Pán byl ukřižován, vzkříšen a odešel od nich vzhůru-bible píše, že v oblaku, tedy také zřejmě za přítomnosti větru; a oni jsou sami. Za chvíli ovšem bible sděluje: „Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene vítr a naplnil celý dům, kde byli... a ... všichni byli naplněni Duchem svatým“. Učedníci si dodají odvahy a zvěstují Ježíše Krista. Nečekaná a překvapivá proměna lidského srdce. Sami apoštolové byli překvapeni tím, co se to stalo. U proměny jejich srdcí byl také nějaký blahodárny vítr.

Našich devět oken v dejvické modlitebně odráží tuto událost. Stejný počet, tedy devět, je darů Ducha svatého. Víte, jaké to jsou? Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost. Často krmíme naše oči nejrůznější stravou.

Já fandím lidem, kteří se aspoň jednou za týden vypraví do kostelů, a třeba se jen hodinu dívají kolem sebe – na vitráže, okna, obrazy. Myslím, že je to dobré i zdravé. Mít před očima, že je kolem mě láska a radost atd.; a že těch darů může být dost i pro mě.

Brzy budou svatodušní svátky. Pro nás budou letos o to slavnostnější, protože budou spojeny s konfirmací. Budeme prosit o dary Ducha svatého pro naše odrůstající děti.

Pavel Ruml

Obsah čísla:

1-Sváteční slovo ke svatodušním svátkům | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-K volbě sestry Magdalény Trgalové | 4-Konfirmace | 6-Konfirmandi se představují | 8-O sboru, církvi a dobrých pastýřích | 9-„Církev, naše máť, zkrátila je v jedno: Plat’“ | 11-Jubilanti v květnu | 11-Kamenné sloupy | 12-Dar milosrdenství | 13-Jak jsem se potkal s Jakubem Čechem? | 14-S Jakubem Čechem v Křesle pro hosta | 17-A co já? | 18-Opravdové životní hodnoty | 20-Kalendář na květen 2018

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 4. 2018 v 19:00

- konfirmace (13. 5. a 20. 5.)
- návrhy na kazatele na výměnu - farář: D. Sinclair, G. Reininghaus, O. Navrátilová, presbyteři: P. Bargár, P. Macek, P. Sláma, Z. Susa
- Křesťanská služba: návštěva br. Rumla a M. Študentové u br. Fišera – pozdravuje

Z předvelikonoční návštěvy u bratra Fišera, který se má dobře a moc všechny pozdravuje. Na fotce je i jeho dcera Lenka

- Středisko Diakonie Praha: příprava bazaru pro Stodůlky – zjistit možnosti propagace
- Finanční záležitosti:
 - sbírky: postní na Diakonii – uprchlické tábory 20 399,- Kč. Hlavní dar lásky – 14 291,- Kč.
 - nutno prozkoumat možnosti nových a levnějších dodavatelů plynu a elektřiny
 - příprava volby M. Trgalové za druhou farářku sboru na poloviční úvazek
 - SR vydala 3. 4. pokyn k volbě, termín 13. 5. , třeba dát do ohlášek, aktualizovat seznam členů s hlasovacím právem a se SV dojednat, kdo

povede volbu.

• Hospodářské a stavební záležitosti:

- ozvučení – definitivní rozhodnutí staršovstva neprovádět (hlasování: 4 pro, 4 proti, 6 se zdrželo, anketa na VSS 26 pro; 42 proti) a hledat alternativní možnosti zlepšení i s ohledem na kvatitu hudby v sále
- plán investic s ohledem na finanční náročnost a časové rozvržení – k jednotlivým položkám je třeba určit odpovědnou osobu atd. – návrhy bude evidovat br. Sýkora
- M. Jilková – kuchyň – návrh na nové uspořádání resp. výměnu skříněk a potřebičů (sporák) - celkové náklady cca 20 tis. Kč + případně skříňky
- M. Študentová – WC – úprava stávajících WC, oboje schváleno a předáno hospodářům k vypracování rozpočtu
- zviditelnění sboru - br. Gaier navštívil místostarostu Jana Lacinu; pítka by měla zastřešit MČ P6, v příštím týdnu schůzka s TSK, následně jednání ohledně fasády s památkáři
- oprava podlahy ve farářském bytě – prasklé dlaždice - asi 10 000,- Kč

• Z došlé pošty:

- manželé Ženatí přestupují do sboru v Rovečném (o volných nedělích jsou častěji tam)
- předsednictvu konventu podány návrhy kandidátů na doplnění SV z řad farářů: M. Szabo (Strašnice), T. Cejp (Libčice), Zvonek Šorm (Modřany)
- farář Kolář z Kobylis nabízí výstavu akademické malířky Petry Fišerové – br. farář domluví termín – návrh po bazaru (květen - červen nebo až listopad - prosinec)

• Další úkoly, různé:

- oslava Čestmír Muzikář 60 ve sboru – 13. 5. 2018 v 18:00 hod.
- J. Stoklasová shrnula výsledky debaty o „tichu (nejen) před bohoslužbami“ - pokračovat: informativními články a diskuzí ve sborovém časopise; vytvořit skupinu, která se bude tématem dále zabývat, zapojit členy sboru do rozhovoru a do řešení problému.
- prodej skříně z kanceláře –dnešní inzerát nechat do 31. 8. 2018, pak nabízet za odvoz.
- benefiční koncert NP pro Dejvice možný asi v listopadu – určení nejspíše na podporu ústeckého seniorátu
- výlet dětí z NŠ – J. Stoklasová, M. Študentová
- příprava tábora pro děti – Pustá Rybná (28. 7.) - s. Karolína Härtelová

- úprava počtu předplatitelů tisku pro rok 2019 + dokoupit ročníky 2017 + 2018 Křesťanské revue
- Aktivity br. Faráře:
 - návštěvy a rozhovory leden-březen 23x, 18. 4. ekumenické setkání farářů z Prahy 6, natáčení Svátečního slova, v plánu do září 9x svatby.

K volbě sestry Magdalény Trgalové za druhou farářku

V době, když ze sboru chystali odejít Abigail a Petr Hudcovi, bylo dohodnuto, že po nich bude nejprve obsazeno pouze jedno farářské místo a že druhého faráře budeme hledat až poté, co se zde nástupce manželů Hudcových rozkouká, a ve spolupráci s ním. Ta doba nastala koncem loňského roku, kdy br. Pavel Ruml mezi námi strávil již celý rok. Shodou okolností se nabídla možnost povolat sestru Magdalénu Trgalovou, které koncem letošního roku končí mateřská dovolená a která se zajímala o možnost působit na některém z pražských sborů – je totiž v Praze vázána zaměstnáním svého manžela.

Po třech jejích návštěvách za kazatelnou se již těšíme, že s. Trgalová se ujme některých z mnoha sborových aktivit. Je skvělé, že část sborové práce zvládneme sami laici, bez přímého farářského zásahu. Zdá se pak, že si v mnoha ohledech vystačíme sami. Přesto cítím, a potvrzuje mi to zkušenost z jiných sborů i z minulosti, že dlouhodobě to bez duchovenského zaštitění moc nejde. Od nové farářky si ale neslibuji jen převzetí některých ze stávajících sborových aktivit, ale také možnost jejich rozšíření – vzpomeňme si, jakým přínosem pro sbor bylo zahájení spolupráce s Diakonií, o kterou se před léty zasadil Petr Hudec. To tedy jsou hlavní očekávání, která mám od zvolení naší druhé farářky. A nepochybně nám velmi prospěje i zapojení její rodiny – manžela i dětí - do života našeho sboru.

Přijetím druhé farářky zároveň lépe dostojíme – jako jeden ze silných pražských sborů – své zodpovědnosti vůči církvi jako celku. Mnoho sborů v sousedních seniorátech (např. ústeckém) je neobsazených, nedaří se jim např. zajistit pravidelnou platbu personálního fondu, a tak si myslím, že se zvětšenou kazatelskou kapacitou budeme moci právě v tomto směru trochu systematictěji vypomáhat. Připomínám, že se tak děje již dnes, br. farář čas od času vypomáhá v Roudnici a v Libkovicích p. Řípem, které jsme vloni navštívili. Pomoc kazatelskou službou je jistě důležitější než finanční výpomoc, kterou mohou spíše poskytovat sbory vlastníci bytové domy.

Jan Mašek

Konfirmace

k nám opět zavítala do sboru. Čtyři naši dospívající se poslední rok a půl společně scházeli, zpívali, modlili se, četli i vykládali Písmo. Setkali se také s vrstevníky ze sousedního střešovického sboru.

Konfirmace je příležitostí k vděčnosti a radosti nad dětmi, které nám byly svěřeny a které jsme před lety přinášeli ke křtu. Jejich křest v dětství jim připomínáme a chceme jim tlumočit pozvání ke stolu Páně a do plného společenství církve. Konfirmace je také příležitostí k rozhovoru o víře.

Rozhodli jsme se, že letošní rozhovor nebude uzavřený pro skupinu konfirmandů, rodičů a presbyterů někdy v týdnu před svatodušními svátky, ale že bude součástí bohoslužeb, a tedy příležitostí pro všechny. Každý jsme pravděpodobně někdy zažili, jak může být složité o víře mluvit; jak jsme někdy, zvláště na veřejnosti, na rozpacích, máme-li se přihlásit ke Kristu; jak je někdy složité formulovat obsah víry v našem tzv. moderním a racionálním světě.

Budu velmi rád, když v neděli 13. května zažijeme obecnost církve, všech generací se všemi různými obdarováními, jak je kdo do dejvického sboru přináší a budeme si moci o víře vyprávět a vzájemně ji sdílet.

Při konfirmačním cvičení jsme se mj. věnovali několika okruhům, ke kterým bychom rádi pozvali i Vás. Prosím, budete-li si přát přispět ke společnému rozhovoru při setkání s konfirmandy, abyste si je promysleli a připravili si krátké slovo k danému tématu. Některé z vás pak poprosíme o jeho sdílení se všemi. Daná témata jsme již promýšleli také v různých skupinách, jak se ve sboru setkávají. Na biblické hodině pro dospělé nám jejich sdílení dělalo velikou radost. Prožijme ji i během květnových „konfirmačních“ nedělích. Kvůli slávě Boží a našim dětem.

Konfirmace 2018 – katechismové přemýšlení o víře:

1. Víra – základem katechismu, víry je Slovo Boží. Co je (pro mě) Bible?
2. Kdo je Ježíš Kristus?
3. Co je to radost?
4. Kdo je Bůh? Apoštolské vyznání víry
5. Na čem v životě hodně záleží?
6. Co člověka hodně přitahuje? (moc; peníze; sex; řetěz zla; jsme všichni provinilci?)
7. Kdo je Duch svatý?

8. Boží Trojice?
9. Jak se rozhodujeme pro své činy?
10. Desatero?
11. Co je modlitba? Co je Modlitba Páně?
12. Co jsou svátosti?
13. Co je křest svatý?
14. Co je Večeře Páně?
15. Co je církev?
16. Věřím ... v život věčný...

Pavel Ruml

Konfirmandi se představují

- Jmenuji se **Šimon Härtel** a jsem vnuk br. faráře Daniela Henycha. Je mi čtrnáct let, navštěvuji tercii A na Gymnáziu Nad Alejí. Rád hraji na trubku a chodím na výlety. Na konfirmačním cvičení mne nejvíc zajímají diskuse. Z Bible se mi nejvíc líbí místa, kde se jedná o tom, že všichni přijdeme do nebe. V kostele a v neděli škole jsem rád také kvůli kamarádům.
- Jméno a příjmení: **Lukáš Kusák**, koníčky: baseball, škola: OEGP, třída: 9
- Jmenuji se **Daniel Mejsnar**. Je mi 16 let. Chodím do 9 třídy. Rád sportuju, dělám 2 roky parkur: to znamená skákání přes překážky, různé salta, akrobacie, pohyb ve výškách. Mým vzorem jsou rodiče. Konfirmace mě baví a těším se, až budu součástí Večeře Páně, je to pro mě čest být mezi dospělými. Ted půjdu na střední, maturitní obor kuchař.
- Jmenuji se **Markéta Petříčková** a je mi 14 let. Studuji na Gymnáziu Nad Alejí. Ve volném čase hraju na klavír, zpívám ve sboru, plavu a navštěvuji dramatický kroužek. Mou oblíbenou biblickou postavou je Jael a s ní spojený biblický příběh zapsaný ve čtvrté kapitole knihy Soudců, kde roztrhla stanovým kolíkem hlavu Sísery.

O sboru, církvi a dobrých pastýřích

V posledních Souterrainech zazněly kritiky na téma způsobu výběru peněz v dejkickém sboru. I já jsem si zvykla na decentní košíčky na zdi u dveří, ale ve srovnání s tím, co mi přinášejí bohoslužby, byly pro mě změny způsobu výběru spíše podružné. Proto jsem příspěvkům na toto téma nevěnovala velkou pozornost.

Výročního sborového shromáždění jsem se nemohla zúčastnit, takže až když jsem si v minulém Souterrainu přečetla sebeobranu faráře Pavla Rumla, či příspěvek sestry Wandy Dobrovské na téma saláru versus návštěvnosti kostela, uvědomila jsem si, jak některé finanční otázky nabývají ve sboru nečekané důležitosti. Jak vlastně bolestné je téma peněz. A jak asi ještě bude, až se příspěvky členů stanou tím nejvýznamnějším zdrojem příjmu naší církve. Jakkoli však byla diskuse "o košíčcích" místy zřejmě vyostřená, byla užitečná, jako každá diskuse. Chápu argumenty obou stran: Obavu JiH i bratra Karla Řežábka, že aktivní pobídka k daru může vzbudit nechuť dárců, stejně jako argumenty bratra Pavla Rumla, který nevidí pouze úzkou realitu sboru, ale i církev v jejím celku. Včetně jejích pravidel, která by měl jako farář respektovat. A že se diskutéri lišili v názorech? No od toho je právě diskuse.

Co se týče volebního práva ve sboru, o kterém mimo jiného psala sestra Wanda, otázka, zda z něj vylučovat ty, kteří nemohou zaplatit salár, protože žijí na hranici chudoby, je k zamyšlení. Ano, není-li někdo schopen zaplatit ani symbolický salár, aby byl právoplatným členem komunity s volebním hlasem, může si připadat ze společenství vyloučen. Ptám se však, co je pro člověka v tak existenčně zoufalé situaci podstatnější: Možnost zúčastnit se bohoslužeb a Večeře Páně? Či právo hlasovat o sboru? Nad epigramem Karla Havlíčka Borovského v závěru článku jsem dlouho přemýšlela. Satirik 19. století jím brojí proti církvi, která upřednostňuje mamon před desaterem. Tato analogie se s realitou dejvického sboru hluboce rozchází. Ale právě ten rozpor mě paradoxně přiměl znovu si uvědomit dary, kterými je náš sbor požehnan i jejich nesamozřejmost.

Pravda je často trpká a ne každý kazatel je ve stejné míře obdařen schopností a odvahou rozkrýt ji a předat bez příkras a srozumitelně. Bratr farář Pavel Ruml toto umění ovládá, aniž by postrádal laskavost a velké lidské pochopení. Nestaví se do pozice neomylné autority, ale v každém kázání přiznává s upřímnou pokorou i vlastní lidskou slabost. Patří tak mezi nejlepší kazatele. Myslím že dobrý farář není samozřejmost, na kterou máme nárok za příspěvek do sborové kasy. Ano, dejvický sbor je natolik početný a významný, že si může činit nárok na stálého faráře. Ale zda bude dobrý, žádnému „zákonnému“ nároku nepodléhá. Že je právě tento sbor obdařen skvělými faráři, od své minulosti po přítomnost, beru jako Boží požehnání. Že se dobrá kontinuita neztratila, je velká zásluha i sester a bratrů, kteří sbor vytvářeli a tvoří doposud. Jsem vděčná že zde mohu být. Nedělní bohoslužby jsou světlým bodem mé každodennosti.

Před nějakým časem zazněl v kázání bratra Rumla apel na členy sboru, kteří chodí na bohoslužby zřídkka. Jindy laskavý a tolerantní bratr farář pohovořil tehdy

o disciplině a smyslu důslednosti v praktikování víry značně nekompromisně. A přestože patřím spíš mezi pravidelné návštěvníky našeho kostela, vážím od té doby ještě pečlivěji důležitost okolností, které se mi někdy v účasti na bohoslužbě zdají bránit. Nejen kvůli Bohu, ale také z úcty k faráři, který pro nás kázání připravuje v promyšlené kontinuitě.

I přesto bych členy sboru, kteří do kostela nechodí, neztracovala. Mohou mít závažné osobní důvody, proč se života sboru nezúčastnit. Čas bohoslužeb uprostřed víkendu, daleké bydliště, zdravotní stav, naléhavé povinnosti v rodině či zaměstnání, které nemohou opouštět ani o víkendu. Neúčasti na bohoslužbách o mnoho přicházejí, ale stále mají tu možnost. A za to, že přispívají na život sboru finančně, jim patří dík. Každý přispívá jak může. Někdo účastí, aktivitou i penězi, někdo jen jedním nebo druhým. Máme svobodnou volbu, nikdo není vyloučen. Ani ten nejchudší, který přispět nemůže. Zaplatí to za něj bohatší, včetně těch, kteří pravidelně přicházet nemohou, případně přijdou jen při výjimečných příležitostech. Financování ČCE a její charita stojí na principu vzájemné solidarity. Opaku toho, co pranýřuje epigram Karla Havlíčka Borovského na poslední straně dubnového Souterrainu. Borovský ho kdysi mířil proti praktikám římskokatolické církve, s níž měl neblahé osobní zkušenosti z mládí v kněžském semináři a od těch dob byl jejím celoživotním kritikem.

My jsme si vybrali Českobratrskou církev evangelickou. Vybrali si ji i ti, kteří na ni „jenom“ přispívají. Volba této církve, která patří do rodu protestanských, o něčem svědčí. I když je dnes nepřátelské vymezování mezi křesťanskými církvemi minulostí, přece zůstaly rozdíly v principech, kvůli nimž se střetávali naši předci. Jedním z nich, pro evangelíky příznačným, je prostota a neokázalost. I proto dnes ČCE neoplývá množstvím nazdobených chrámů a dalšími rozsáhlými nemovitými majetky, které by jí v budoucnu pomohly zajistit existenci. I proto skomírají malé evangelické sborečky v zapomenutých oblastech naší vlasti. I když, nejen proto.

Můj svědek při křtu, kamarád mého syna a někdejší velmi obětavý člen ČCE, žil několik let realitu malého sboru v západních Čechách. Kazatelské místo bylo neobsazeno, sbor byl administrován. V rozhovoru pro Misiologické fórum 4/2015 Matyáš mimo jiné napsal: *„Je zcela nezbytné, abychom se jednak obrátili opět ke Kristu, tak, aby pro nás znovu byl středem našich životů, jednak k lidem v našem okolí, kterým máme povinnost zprostředkovávat SROZUMITELNÝM způsobem Evangelium. Jako většina ČCE, kterou jsem dosud poznal, trpí sbor udržováním obsahově již vyprázdněné vnější formy a nezájmem o živé lidi mimo okruh vlastních členů. Je třeba se lidem otevřít a vyjít jim vstříc. Pokud se to nestane*

a tedy nepřijdou žádní noví lidé, tak sbor v několika málo letech končí.“ Oponovala jsem mu, že kdyby byl v mém sboru, viděl by všechno jinak, že v Dejvicích - a jistě i mnohde jinde - je situace úplně jiná, ať k nám přijede na bohoslužbu, že máme skvělé kazatele. Odpověděl mi: *„Jakékoliv společenství je tak silné, jak silné jsou ty nejslabší části. Církev, která je zapouzdřená sama v sobě, je mrtvá...“*

Není to tak dlouho, co nám neblahou situací malých sborů připomněl i bratr Pavel Ruml. V kázání citoval prof. Slavomila Daňka: *„Mnohé sborečky chřadnou, žijí v izolaci, na pokraji zájmu obcí i měst...“* Profesor Daňek zemřel před sedmdesáti lety. Už tehdy tedy malé sbory skomíraly! A celkový úbytek členů pokračuje. Při sčítání lidu v roce 2001 se k Českobratrské církvi hlásilo více než 117 000 obyvatel ČR, o deset let později poklesl jejich počet o více než polovinu. ČCE uvádí v poslední zveřejněné evidenci za rok 2016 počet členů 75 318.

Máme vlastně štěstí, že náš dejvický sbor netrpí nouzí i že má vlastní pastýře. Ale nelze přehlížet, že členská základna evangelických církví u nás i v Evropě stále slábne. A bude hůř. Žijeme pod tlakem vrcholně materialistické civilizace. *„Každý řetěz je silný jen tak jako jeho nejslabší článek“*, parafrázuji Matyáše. Vedle úvah nad formami sbírek proto také přemýšlejme, jak podpořit malé sbory tak, aby celá ČCE jednou nezhylnula na úbytě.

Anebo se můžeme radovat z hvězdné oblohy na horní palubě Titaniku a nestarat se o to, co se děje v podpalubí....

Šárka Skaláková

„Církev, naše mát', zkrátila je v jedno: Plat'“

Tímto citátem Karla Havlíčka Borovského končí jeden z příspěvků v minulém čísle Souterrainu. Nedá mi, abych na něj nereagoval. Měl jsem zato, že jsem při různých příležitostech řekl a napsal na toto téma dost, a že dejvický sbor je v tomto ohledu nadprůměrně informovaný. Zdá, že jsem se mýlil, a tak se vše pokusím vyložit znovu a po lopatě. V příštích číslech se pokusím o gruntovní popis, jak to bylo s hospodařením sborů v minulosti a jak to je s financováním naší církve jako celku, teď jen k naší současnosti.

Ale napřed ještě jednu poznámku k Havlíčkovi. S jeho veršíkem lze v mnohém souhlasit, jenže byl napsán v jiné době a za jiných okolností. Při vši úctě k našim bratřím katolíkům byl směřován na (tehdejší a ještě starší) praxi katolické církve, kdy část vybraných prostředků putovala do Říma nejen na činnost bohubilých

celocírkevních akcí, ale rovněž na hromadění vatikánského pokladu nebo dokonce na financování papežských válek. Havlíček určitě neměl na mysli tehdejší, stále ještě jen tolerované sbory, o nichž věděl – osobně se znal s Bedřichem Košutem, který se velmi angažoval v r. 1848. Jistě také věděl o tom, jak se všechny (nejen reformované) české sbory pracně skládaly na zakoupení klimentského kostela pro vznikající reformovaný sbor v Praze.

Dost minulosti. K čemu potřebujeme peníze my, dejvický sbor, dnes. Máme roční „příjem“ přibližně milion korun, to je hodně, ale právě tolik ročně vydáváme. Za co? Výdaje můžeme zhruba rozdělit do dvou skupin, na nezbytné pro existenci sboru a na postradatelné. Do nezbytných zařazuji nájemné z modlitebny a farního bytu a s tím spojené služby (v r. 2017 cca 450 tisíc Kč), povinné odvody (cca 167 tisíc Kč) a provozní výdaje a údržbu (odhaduji na cca 250 tisíc Kč). To máme dohromady přes 850 tisíc Kč. Zbývajících asi 150 tisíc je postradatelných: nemusíme tolik topit, můžeme si uklízet svépomocí, nemusíme mít posezení při kávě atd. – to vše je „luxus“, na který jsme si ale zvykli a těžko bychom se s ním rozloučili. Takže suma sumárum, ten milion potřebujeme celý. Nic nehromadíme, máloco utrácíme zbytečně. Vše prostě něco stojí a chceme-li to mít, musíme se na to ve sboru složit.

Teď příjmy, opět asi milion korun. Z toho asi 100 tisíc dělají sborové sbírky a 50 tisíc pochází z různých zdrojů. Jmenovité příspěvky – dary členů sboru – tedy představují přes 800 tisíc (Do čehož nejsou započítány celocírkevní sbírky a různé sbírky a dary na charitativní účely, celková obětavost našich členů je asi 1 100 tisíc Kč). Jelikož jmenovitých plátců jsme v r. 2017 měli 147, vychází to v průměru na každého asi 5.500 Kč. Přiznejme si ale, že ta průměrná hodnota moc nevyovídá, za celou polovinou darů stojí asi 15 největších tahounů, bez kterých by bilance našeho sboru vypadala hodně jinak.

Tolik k financím. Myslím ale, že článek, na který reaguji, měl na mysli také to, jak se v našem sboru posuzuje „aktivní účast na životě sboru“ a na to, že se příliš hledí na finanční stránku věci. K tomu si dovolím citovat ze seniorátního letáku „Na cestě k samofinancování“, z oddílu Kolik má evangelík na svůj sbor přispívat? : „Pravidelný příspěvek v přibližné výši 1-2 procenta čistých příjmů by měl být minimem pro každého, komu na existenci Českobratrské církve evangelické záleží. Aktivní členové a členky sboru by pak měly své příspěvky zvýšit na 3-5 procent z čistých příjmů.“ Toto doporučení je tedy „slabší“ než stávající doporučení církevních řádů, ale co je důležité, vůbec nejde o to, že menší účast na shromážděních lze vykoupit penězi. Právě naopak, vyšší příspěvek na fungování sboru je očekáván od těch, kteří se života sboru plně účastní. A tak je

míněno i naše zavedené pravidlo pro zapsání do seznamu členů s hlasovacím právem, tam se mluví o minimu, pod které prostě nemá smysl jít.

Jan Mašek

Jubilanti v květnu

Květa MALÁ	96 let	Václav KOUBA	70 let
Natalie BOHÁČOVÁ	93 let	Pavel MACHOTKA	65 let
Zdeňka SVOBODOVÁ	90 let	Čestmír MUZIKÁŘ	60 let
Jaroslav OLIVERIUS	85 let	Gudrun ILLMANNOVÁ	60 let
Miroslav MEDUNA	70 let		

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho.

Žalmy 37,5

Kamenné sloupy

Tři kamenné sloupy - připomínka „Tří králů“, odbojářů - zpravodajců v době protektorátu. Deska u sloupů nese jméno posledního z nich, který právě zde, v parku v Prašného mostu, před 76 lety padl v boji s přesilou gestapáků. Václav Morávek.

I letos se sešlo několik členů a přátel Dejvického a Střešovického sboru, zazpívali, vzpomněli. Bratr Žárský připomněl, že Václav Morávek byl evangelík a písmák - četl si denně Písmo a čerpal z něj sílu. A také že byli i jiní odbojáři, kteří pomníčky ani nemají.

Nebyli jsme u pomníku sami. S květinami a zapálenou svíčkou čekala na uvolnění místa u pomníku - aby nás nerušila - nám neznámá žena, a příslušník aktivních záloh, který se s námi také vyfotografoval.

Je dobře vzpomenout a pamatovat, že není vše, co máme - svoboda, materiální hojnost, bezpečnost na ulicích, více než 70 let míru - samozřejmě.

Karel Režábek

Dar milosrdenství

Jsem motivována napsat něco o tom, co jsem zažila v uplynulých dnech, týdnech, měsících. Moje maminka pobývá v této době v Domově sv. Karla Boromejského v Řepích. V květnu minulého roku upadla a zlomila si nohu v krčku. Skončila v nemocnici, kde byla operována. Následně byla přemístěna kvůli celkové nesoběstačnosti do LDN v Řepích. Modlila jsem se intenzivně za maminku a celou rodinu a vyšel nám z mnoha možností nakonec tento úžasný domov. Součástí areálu je kostel, kde je možné se pomodlit, což téměř při každé návštěvě činím. Ale i krásná zahrada se zajímavou křížovou cestou. I tam se může člověk ztišit, zklidnit, získat povzbuzení.

Návštěvy v LDN jsou pro mě darem. Nevěřila bych tomu, že je to možné. Ale mohu s klidným svědomím říci, že tomu tak je. Maminka je už řadu měsíců na lůžku v šestilůžkovém pokoji. Pokoj je prostorný a vůbec nevádí, že je pro tolik osob. Kdykoli za ni přijdu, vítá mě radostně a je viditelně šťastná, že jsem za ní přišla.

Tam za zdmi bývalého a částečně i současného kláštera se dějí skoro pokaždé zázraky. Nejen že vždy potěším maminku svou přítomností, ale snažím se tam být i pro ty ostatní seniorky. Potěšit je slovem, někdy i písní, podat jim potřebnou věc, vyřešit na místě co nejvíce problémů, které k osobám trvale upoutaným na lůžko patří. Nevěřili byste, ale došlo i na drbání na zádech.

A já jsem šťastná. Prožívám stavy radosti, dojetí, lásky. Tam v té místnosti mezi těmi ženami na konci života cítím více než jinde, že je tam přítomen Bůh.

Vznikají tam i nová přátelství. Snažím se podpořit dcery maminek, se kterými máme k sobě blízko. S některými mě pojí neviditelná nit stejných trápení, kterými jsme musely v životě projít. Někdy navedu paní na řešení, které pomohlo mně, třeba prostřednictvím článku „Umění říkat NE“ (vyšlo v lednovém čísle Souterrainu). Dostává se mi poděkování, ale hlavně potvrzení, že člověk neprošel útrapami zbytečně.

Děkuji Bohu za ten čas. Je to jedinečné období a já vím, že vše, co dělám pro

ostatní, dělám vlastně pro sebe. Dobré činy oběhnou celou Zemi a vrací se k nám mnohonásobně zesíleny.

J. Muzikářová

Na biblické hodině si občas užíváme krásných písní Tomáše Najbrta. Marta Študentová

Jak jsem se potkal s Jakubem Čechem?

Naprosto nečekaně, neplánovaně a na neobvyklém místě. Vyslán armádou, odjel jsem s filmovým štábem Václava Marhoulu do Tuniska, abych byl přítomen natáčení válečného filmu Tobruk. Režisér si přál mít ve svém štábu vojenského kaplana, nikoli jako „herce“, ale jako podporu štábu, a také jako případného poradce pro některé scény ve filmu. Upozorňoval mě ovšem dopředu, že ode mě nečeká žádné „náboženství“, tedy bohoslužby apod. s tím, že neví, že by ve štábu byli lidé nějak s církvemi propojeni.

O to větší bylo mé překvapení, když hned na začátku natáčení na rozpálené Sahaře se od zvukařského pultu ozval člověk v černých slunečních brýlích, v jakémsi klobouku proti slunci a s velikými zvukařskými sluchátky a oslovil mě – bratře faráři. Slovo dalo slovo, hned jsme se zorientovali v církevních „souřadnicích“, a já měl ihned oporu v tom – pro mě naprosto neznámém – filmařském světě. Hned od prvního večera jsem také začal pomáhat kostymérce, která „nestíhala“ přišívát knoflíky a všechno možné, co se při natáčení zničilo, a z ní se vyklubala dokonce evangelička patřící původně k br. f. Klobásovi. Takže spojenců dost, a brzy začali přibývat mnozí další – evangelík kuchař Michal,

který vařil i mým dětem na kurzech v Křižlicích a v Tunisku naučil mě báječnou kuřecí roládu, až po všechny další, s kterými jsme v těch mimořádných podmínkách pouště k sobě brzy našli cestu. (Více o filmu na www.tobruk.cz).

Jakub je pozoruhodný člověk. Přiblížil mi i ztělesnil řemeslo i řeholi filmového natáčení. Okamžité soustředění, nasazení do vteřiny (svítí slunce, zašlo slunce, nejlepší světlo, úžasné ticho apod.) a pak zase dlouhé čekání ... až půjde pokračovat a bude ten správný vítr a stín a mlha atd. Probrali jsme za ty dva měsíce mnoho. A sblížili se jednou provždy. Jeho hlasité varování „TICHO“ před tím, než kamera začala snímat, bylo každodenním koloritem. (Mohli jsme uválet smíchy, když na poušti, kde vidíte na desítky kilometrů daleko, a kde nepotkáte živáčka, pták nezacvrliká, se po jednom Jakobově „TICHU“ do něj z veliké dálky ozvaly motory jakýchsi „terěňáků“ ... a čekali jsme dlouho, než kdesi v dálce zase ztichly).

Naše setkávání pokračovalo i po návratu domů. O pár let později vzájemná témata obohatil nový Jakubův koníček ... kdepak hobby ... nový životní směr spojený s chůzí. Pověděl nám mnoho v ten večer v Křesle i s cudným konstatováním o novém setkávání se s Bohem – poutníků. Jak jsem potkal Jakuba jako poctivého profesionála, tak jej vnímám jako člověka, jehož duše poctivě řve po Bohu, jako „jelen řve, dychtě po tekutých vodách“ (Ž 42).

Nyní už Jakub pravděpodobně špacíruje po plánovaném Continental Divide Trail, dalším ze tří velkých tracků přes USA. Pán Bůh ať ho provází a ochraňuje. Budu se těšit na jeho návrat a další setkání s ním.

Pavel Ruml

S Jakubem Čechem v Křesle pro hosta

Na pozvánce k setkání s březnovým hostem sboru stálo, že přijde Jakub Čech, několikanásobný držitel Českých lvů za filmový zvuk, cestovatel a autor knihy Jakubův cestovní deník. Protože k filmovým mistrům zvuku moje povědomost nesahá, našla jsem si jméno Jakuba Čecha v internetové Česko-slovenské filmové databázi ČSFD a zjistila, že skutečně patří ke špičkám ve svém oboru. Je mu 44 let a zvučil téměř 30 hraných českých filmů, z těch nejznámějších například *Po strništi bos*, *Vratné láhve*, *Samotáři* či *Tobruk*.

Premyslím o čem bude vyprávět. O práci zvukaře nebo o cestování? V programu Křesla pro hosta je uveden i jakýsi film. Název je mi povědomý, už jsem to někde slyšela.....volám staršímu synovi: „Martine, dnes přijde do sboru zvukař a cestovatel, který promítne film Pacific Crest Trail. Nedávno jsi o něčem takovém mluvil. Ale už nevím, cos to říkal....“

„Ale mami, to je přece ten track přes západ Spojených států. Jde se pěšky od Mexika až po Kanadu. A v kolik přijde ten host? Tohle mě fakt zajímá. Tak já přijedu rovnou z práce!“

Výsledný zážitek překonal i naše natěšená očekávání. Jen mě mrzelo, že nepřišlo víc lidí. Jakub Čech sršel tak nezdolnou energií, že do pomyslného křesla pro hosta vůbec neusedl. 121 dní a 4 448 km cesty vtěsnil do dvouhodinového vyprávění, které ilustroval technicky a umělecky dokonalou projekcí vlastních fotografií a interaktivních map. Poslouchali jsme bez dechu. Bylo to lepší, než jakýkoli cestopisný film.

Úvodem náš host řekl: „Ve čtyřiceti mi doktor sdělil, že při svém způsobu života nepřežiju déle než pět let. Styl života u filmu není moc zdravý. 20 let jsem dělal jen svou profesi a jinak se řádně nepohnul. Přemýšlel jsem co udělám do devatenácti let jsem rád chodil, tak jsem se k tomu vrátil....“

Zpočátku to šlo ztuha, ale Jakub vytrval. Vždycky natočil film a v přestávkách před natáčením dalšího vyrážel s batohem do přírody. Zvyšoval dávky, až si troufl i na Svatojakubskou cestu do Santiaga de Compostela. Ujdu-li toto, ujdu už všechno, řekl si. A stejně jako náš bratr Zdeněk Susa s manželkou Marií - i on dorazil do cíle. Pak další film, po něm důkladná příprava co nejvíce vylehčeného vybavení na tisíce kilometrů s batohem na zádech a vysněná, zdánlivě nedostupná Pacific Crest Trail (PCT) se stala realitou. Tuto Národní pacifickou hřebenovku, kopírující západní pobřeží Spojených států, ujede jen desetina z těch, kteří se o to

pokusí. Během pouti přes hory, vyprahlé pouště, sníh i brodem řekami, prošlapal Jakub troje boty, propíchal si desítky puchýřů a ztratil 13 kg. Stálo to za to. Viděl netušené krásy, navázal nová přátelství a uvědomil si jedinečnost Božího díla. Jedinečnost života.

I v pustině se potkával s jinými poutníky. Vzájemně si pomáhali, sdělovali zkušenosti z cesty, někdy spolu „zakempili“ a když před spaním zpívali, hrál Jakub na ukulele. Poprvé poznal „trail angels“, místní dobrovolníky, kteří udržují trasy a na konci osamělých etap poskytují poutníkům nezištnou podporu. Berou to jako poslání. Někdy však mýjely dlouhé dny a vyjma hmyzu, chřestýšů a divoké zvěře, nepotkal Jakub živáčka. Jednou se setkal i s medvědem. V hrůze ho napadlo začít zpívat husitský chorál: Ktož jsú boží bojovníci a zákona jeho, prostež od boha pomoci..... medvěd nezaútočil, modlitba byla vyslyšena. „Naštěstí jsem znal všechny sloky z doby, kdy jsem hrával na basu v kapele Pozdravpánbu Sváti Karáska,“ smál se Jakub, když nám to vyprávěl. Každý den své cesty si zapisoval do deníku. www.jakubuvcestovnideník.cz Po návratu ho vydal knižně a do úvodu mimo jiné napsal:

Mámě, která mě naučila chodit.

*Tátovi, který mě v pěti letech vzal pod první širák,
naučil věřit papírovým mapám a respektu z přírody.*

Skautům, kteří mě podruhé naučili chodit.

*Petrovi Koskovi, který pro mě objevil
ultralight backpacking a Pacific Crest Trail....*

...trail andělům, kteří mi poskytli zázemí.

*A celé hiker trash komunitě, která se se mnou o cestu
podělila. Každý sám za sebe a přece spolu.*

„Co Vám dala ta cesta po stránce duchovní?“ zeptala se v závěrečné besedě jedna žena.

Jakub chvíli přemýšlel:

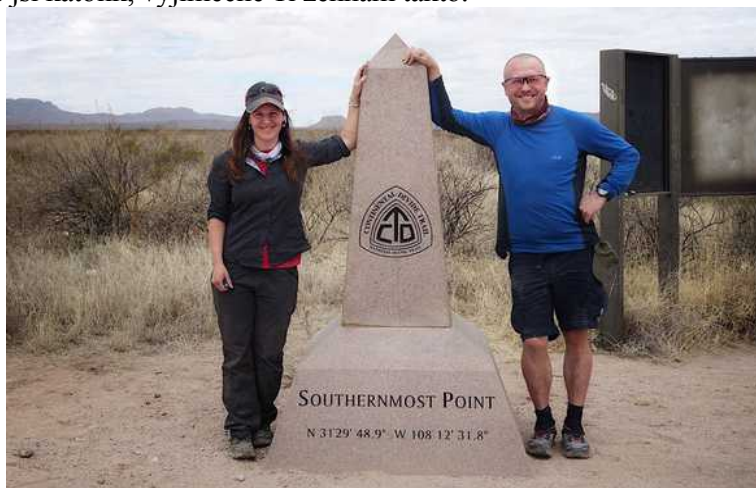
„První měsíc jsem vnímal hlavu spálenou od slunce, bolavé tělo a odřené nohy.

Druhý měsíc jsem přemýšlel nad svým životem, komu jsem ublížil, co bylo špatné a co dobré.

Třetí měsíc jsem přemýšlel o Bohu.

Čtvrtý měsíc jsem už jen šel a byl rád, že jdu po té cestě. Nemyslel jsem vůbec na nic, jenom že mám hlad. Vnímal jsem, že je zima nebo teplo, že mám hlad; tamhle je kopec, mám hlad, tamhle brod, mám hlad, kde budu spát, mám hlad a tenhle měsíc byl ze všech nejlepších.“

Než se rozloučil, poprosil náš host o požehnání na další cestu. Bratr farář Pavel Ruml mu ho udělil, udělal mu i křížek na čelo a s úsměvem při tom poznamenal: „Protože jsi katolík, výjimečně Ti žehnám takto.“

To je můj dojem ze setkání s výjimečným člověkem, který se s námi přišel podělit o zásadní zkušenost svého života. Děkuji bratru faráři, že ho do sboru pozval.

Šárka Skaláková

A co já?

Nedávno jsem šel kolem dětského hřiště. Skupina asi desetiletých kluků se tam právě chystala začít hrát fotbal. „A co já?“ ozval se chlapec stojící za lajnou. „Ty nehraješ!“ odbyl ho energicky druhý, který zřejmě rozhodoval o obsazení. O tom, jak jeho drsná odpověď bude působit na odmítnutého, rozhodně neuvažoval.

Otázka „A co já?“ se může týkat ledačeho. Před několika roky se po dlouhém přesvědčování dali dva sourozenci v konfirmačním věku přemluvit, aby o prázdninách sjížděli s vodáky z církve kterousi řeku. Ale nejvýraznější vzpomínka, která jim zůstala po návratu domů, nebyla právě nadšená: Když se večer rozdělovaly chleby s nutelou, ti draví se na ně vrhli a odnesli si v každé ruce jeden krajíc. A co my? Na nás zbyl jen „sejra“. – Inu, tak to chodívá: Kdo dřív přijde, ten dřív mele.

A co já? Pokud jde o děti, máme dvě možnosti: buď je budeme nabádat, ať se v životním boji nedají odstrčit a rázně prosazují své „já“, nebo je budeme nabádat, aby se chovaly podle biblického „Vaše mírnost ať je známá všem

lidem!“ (F 4,5), čímž je ovšem asi moc nenadchneme. Je-li někdo vyšoupanut těmi zdatnějšími ze hry, těžko se bude utěšovat, že „moudřejší ustoupí“. Je věcí citlivých vychovatelů, vedoucích a učitelů, aby byli na straně těch, kdo se sami neprosazují.

Nejde však jen o děti. Těch, kdo si někdy myslí „A co já?“ je mnoho ve všech generacích a bývají i v našich sborech. Ježíš tyto nenápadné, přehlížené, bez ostrých loktů a zjevných ambic označoval jako „maličké“ nebo „nepatrné“ a kladl svým učedníkům na srdce, aby k nim byli pozorní a ohleduplní (Mk 9,42 Mt 10,42 11,25 18,11 25,40.45). Jak je to mezi námi? Aby se někdo z těch, co chtějí spolu s námi putovat Kristovou cestou, nemusel ptát „A co já?“

heda

Opravdové životní hodnoty

- Nic opravdu hodnotného nevzejde z ctižádosti nebo z pouhého pocitu povinnosti, nýbrž z lásky a oddanosti lidem. - *Albert Einstein*
- Musíme porozumět duchovním pravdám a aplikovat je v našem moderním životě. Musíme získat sílu z téměř zapomenutých ctností jako je jednoduchost, pokora, rozjímání a modlitba. Vyžaduje to odevzdání přesahující vědu, i sama sebe, ale odměna je úžasná a je to naší jedinou nadějí. - *Charles Lindbergh*
- Život nejlépe využijeme, věnujeme-li jej tomu, co jej přetrvá. - *Williams James*
- Štěstí není v tom, co vlastníme, ale v tom, o co se dělíme. Na živobytí si musíme vydělat, ale život vytváříme tím, co dáváme. - *Norman Mac Ewan*
- Žijeme ve světě nukleárních obrů a etických trpaslíků. O válce toho víme víc než o míru, víme víc o zabíjení než o tom, jak žít život. Uchopili jsme tajemství atomu a odmítli Kázání na hoře. - *Omar N. Bradley*
- Nejlepší a nejkrásnější věci na světě nelze vidět nebo je uchopit. Musíme je cítit v srdci. - *Helen Keller*
- Život je těžší, když jej žijeme pro ostatní, ale zároveň je bohatší a šťastnější. - *Albert Schweitzer*
- Jedna z nejtragičtějších věcí, které vím o lidské povaze, je ta, že všichni tihneme odkládat život. Všichni sníme o nějaké magické růžové zahradě za obzorem místo toho, abychom se radovali z růží, které nám kvetou za oknem dnes. - *Dale Carnegie*
- Dnešek je ten nejneobvyklejší den, protože jsme jej ještě nikdy předtím nezažili; už jej ani nikdy znovu neprožijeme, je to jediný den, který máme. - *William A. Ward*

Ekumenická bohoslužba za krajinu

v sobotu 26. května 2018 v 15 hodin

**na levém břehu Vltavy, na zahradě
na Sedleckých skalách**

Bohoslužba v 15 hodin

kázáním poslouží **Tomáš Cejp**,
farář Českobratrské církve evangelické
z Libčic nad Vltavou. Účast přislíbili další
duchovní Církve československé husitské,
Církve římskokatolické a Obce křesťanů.

Beseda po bohoslužbě

uvede zástupce ředitele Národního parku
České Švýcarsko Ing. **Handrij Härtel**, Ph.D.
besedu na téma **Divoká příroda a kultura**.

Kalendář na duben 2018

Bohoslužby	6. 5. s VP	Pavel Ruml
ve sboru -	13. 5. konfirmace	Pavel Ruml
neděle 9:30	20. 5. Svatodušní svátky, Večeře Páně, konfirmace	Pavel Ruml
	27. 5.	Zdeněk Susa
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: 3. 5. v 9:30 3. 5. v 17:00	
Konfirmandi	každý pátek ve 14:30	
Nedělníci	vždy 3. neděli v měsíci, po bohoslužbách	
X-cátníci	22. 5. 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	6. 5. po bohoslužbách	
Hodina pohybu	sledujte ohlášky	
Klub poznávání	10. 5. 9:30 pí. Jeličič: „Hudba léčí“	
Křeslo pro hosta	24. 5. v 19:00 PhDr. Petr Janyška	
Staršovstvo	3. 5. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	každý pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 5. 2018.

Květnové číslo vyjde 27. 5. 2018.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**